

meghallgassuk és kövessük. De előbb meg kell találunk, magunkba fogadunk, helyet és szállást kell biztosítanunk számára, hogy ne legyen ma is kivetett mint egykoron. Hogy ne feszítsék Őt keresztre, ha már megkövezni nem lehetett. Hogy meghallja és kövesse szavát a ma embere is: menj el, én nem vádollok, de többé ne vétkezzél! Ámen.

PÁLFI DÉNES

CSELEKEDNI ISTEN AKARATÁT

Mt 7, 21

Életünkben csak akkor valósul meg valami, ha nem csak szólunk, beszélünk róla, de teszünk is érte, megvalósulása érdekében. Ezt az állítást igazolja, teszi nyilvánvalóvá Jézus is a felolvasott bibliai versben, midőn ezt mondja: "Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát."

Szavai a képmutató írástudók és farizeusok ellen irányulnak, azokat leplezik le. Elnézve kora társadalmát látta őket, amint Mózes székében ülve tanítják a törvényt, és így szól a néphez: "Amit tehát mondanak, azt mind tegyék meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert mondják, de nem teszik. Súlyos terheket kötnek össze, és az emberek vállára rakják, de maguk az ujjukkal sem akarják azokat megmozdítani. Minden cselekedetüket csak azért teszik, hogy feltűnjenek az embereknek: megszelesítik imaszíjjaikat, és megnagyobbítják ruhájuk bojtjait; szeretik a lakomákon a főhelyet és az első üléseket a zsinagógában; szeretik, ha köszöntik őket a piacon, és ha meszternek szólítják őket." (Mt 23, 3-7)

Mindezeket látva, Jézus így ítéli meg viselkedésüket: "Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok; mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és akik bemennének, azokat sem engeditek be." (Mt 23, 13) Bár hirdeti: "Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek" (Mt 7, 1) - most mégis ítélkezik és vallja, hogy: "... az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem." (Jn 5, 30) Ez jogosítja őt fel az ítélkezésre. Isten akaratának keresése, az Ő törvényei szerint való élés jellemezte egész életét. Káténk szerint: "... minden cselekedete megegyezett gondviselő Atyjának akaratával; így lett ő számkra út, igazság és élet." (72. kérdés) Ez jelentette a nagy különbséget közte és kora képmutató írástudói, farizeusai között is. Az, hogy mindenkor el tudta mondani a Zsoltár szavaival: "Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítem, törvényed szívemben van." (Zsolt 40, 9)

Az isteni akarat teljesítésének fontosságát hangsúlyozza a két testvérről szóló példázatában is, mely szerint egy ember elküldi fiait, hogy szőlőseben dolgozzanak. Az első megígéri, hogy elmegy, de nem áll szavának. A másik

így válaszol apja kérésére: Nincs kedvem hozzá! - később azonban meggondolja magát és elmegy. A kérdésre: Ki teljesítette a kettő közül az atya akaratát? - magától értetődően válaszolunk Jézus hallgatóságával: Az utóbbi. Jézus ezzel annyira közel hozza a felolvasott bibliai vers értelmét, hogy lehetetlen meg nem érteni azt. Napnál is világosabban adja tudtunkra, hogy nem a képmutató szájhősök, nem az Istent csak szóban dicsőítők, nem a csak "Uram, Uram"-ozók, hanem az Isten akaratát cselekvők, Isten és ember iránti szeretetüket, hitüket és vallásosságukat cselekedetekkel igazolók méltók elismerésre, Istenországba örömeire és boldogságára.

S mégis, hányan vannak, akik mindezzel mitsem törődve állítják, hogy ők szeretik Istent, míg gyűlölik embertársaikat, felebarátaikat. Találóa mondja ezekre az 1János levél írója, hogy hazugok, "mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?" (1 Jn 4, 20) Hisz szeretni az embert Isten akaratát, Istent szeretni pedig annyi, mint teljesíteni akaratát.

Hányan ejtik ki ajkukon nap mint nap gépiesen, hogy "Uram, Uram", vagy "Mi Atyánk"; hányan imádkoznak vakbuzgón alkalomról-alkalomra a templomban, de cselekedeteik nem igazolják imádságukat, szavaikat! Ezek szintén nem lehetnek Istenországba örökösei, mert nincsenek igazi, lelki közösségekben Istennel. Mert Isten akaratát teljesíteni annyi, mint Vele közösen tenni az igaz, jó és szép megvalósulásáért, a szeretet győzelméért.

Nyíró József írónk Isten igájában című művében azokról is ír, "... akikről rég leoptak a teológiai elképzelések (...) és Istent is csak hallgatólagosan tűrték meg maguk mellett, úgyszólván hivatalból, de életük, bensőjük nem mutatta, hogy közösségekben volnának vele. A hitük is olyan volt, mint a miseruha, csak kifelé viselték. Minél jobban megismerhettem őket - így folytatja -, annál jobban izmosodott bennem a hivatás és alig várhattam, hogy elbújhassak az 'Isten háta megett' és legalább akkora körzetben, meddig az árnyékom terjed, megalapíthassam az Isten országát." És ezt csak a fent említettekől különböző étellel, Isten akaratának teljesítésével érthette el, valósíthatta meg. Nem "Uram, Uram"-ozva mehetett be a "földi mennyországba", hanem keményen megküzdve annak beteljesüléséért az ő életében.

Úgy, ahogy azt a közel hatvan éve elhunyt Balázs Ferenc is tette. Törhetetlen tettvágy, kifogyhatatlan tervezés, fegyelmezett, logikus gondolkodásmód, fáradhatatlan vitakészség, apostoli hivatástudat voltak sokszínű jellemének alapvető vonásai. És ő mindent latba vetett, hogy az Aranyos völgyében, az "Isten völgyében", ahogy ő nevezte, egy kis faluban, Mészkon, megalapítsa Istenországát. Ami termékeny lélek és szellemmag volt benne, mind-mind odaszórta az aranyoszéki mészkősziklákra, elvetve magát is egészen a rög alá, áthatva, átalakítva a világot, mint kovász a tésztát, ízt adva és tartósítva az életet, mint só az ételt. S ha ebben az emberfeletti, önmagát egészen odaadó, nem kímélő áldozatban fiatal, harminchat éves élete is benne égett, bátran kiáltja a világ felé, felénk ma is: "Tudjátok meg mind / Én itt meg nem haltam, / Egy falu sara / Engem le nem nyugózott. / Én csak elvettem magam egy picinyke helyre, / Oda bújtam a rög alá, / Hadd lám: Kikelek-e? / Lesz-e rajtam virág? / Termek-e gyümölcsöt?"/

Mindazok, akik igazán értékelik életművét, ma, több mint egy fél évszázad távlatából így vallanak: Nem haltál meg, Balázs Ferenc! Kikeltél, illatos virágokat nyitottál, zamatos gyümölcsöket teremtél, Istenország virágait és gyümölcseit: jó Atyád akaratának cselekvésével, egy igaz emberi élet megélésével!

Balázs Ferenc kérdése, melyet önmagához intézett, hozzánk is szól: Vajon mi meg tudjuk-e teremni Istenország illatos virágait, zamatos gyümölcseit? Diadalra jut-e bennünk, életünkben, cselekedeteinkben az igazság, jóság, szépség és szeretet Isten és ember iránt? Vagy csak szóban: "Uram, Uram"-ozva dicsérjük Őt, Istent egy életen át? S veszni hagyjuk a szép eszméket, beteljesületlenül Isten akaratát? Elvetve Isten országa megvalósulásának lehetőségét életünkben?

Hogy helyesen döntöttünk, arról életünk, cselekedeteink fognak tanúskodni. Az, hogy nemcsak vasárnapokon és a szószék magasából, de a hétköznapi napokban is, mindenkor és mindenütt: életünkkel prédikáljuk, hirdetjük az evangéliumot, mint Istenország méltó örökösei. Ámen.

ESZMÉK, GONDOLATOK

Új nap új erőket hoz, amelyek túlszárnyalják vagy megújítják a szép tegnapot. A Mindenható szava azt mondja: kelj föl és menj előre, ne félj, mert én veled vagyok. (E m e r s o n)

Nemzedékünknek nem csak gonoszsága és tettei miatt kell bűnhődnie, hanem elmaradt jó szavai és cselekedetei miatt is. (M a r t i n L u t h e r K i n g)

Ha nem érzel magadban szeretetet embertársaid iránt ... akkor ülj csendesen, foglalkozzál a magad dolgával, amivel akarsz, csak az emberekkel ne. (L e v T o l s z t o j)

A hibák mindig ott kövérek, ahol a szeretet sovány. Természetesen sok hibám van, ha benned kevés a szeretet. (S p u r g e o n)

Sírtam, hogy nincs cipőm, míg láttam valakit, akinek lába nem volt. (H e l e n K e l l e r)

Az embereket és az emberi dolgokat ismerni kell, hogy szerethessük. Istent és az isteni dolgokat szeretni kell, hogy ismerhessük. (P a s c a l)

Uram, ajándékozz nekem olyan lelket, melytől idegen az unalom, mely nem ismeri a zúgolódást, a sóhajtozást és a panaszkodást, és ne engedd, hogy sok gondot okozzon nekem az a Valami, mely úgy elterpeszkedik, és magát "Én"-nek nevezi. (T h o m a s M o r u s)

Az én igazi vezéreszmém azonban, amelynek, amióta csak mint zeneszerző magamra találtam, tökéletesen tudatában vagyok: a népek testvérré válásának eszméje, a testvérré válásé minden háborúság, minden viszály ellenére. (B a r t ó k B é l a)

Én jobban látom a jövőt most, / én tudom, hogy mit mond a jel; / jön a jövő és úgy csinál majd / mindent, ahogyan neki kell. (S z a b ó L ő r i n c)